

og Anvisningskontorer, der næppe altid ledes udelukkende af humane Hensyn.

Jo mere man til et vist Arbejdes Udførelse gør tilfældigt Arbejde til fast Arbejde, løse Arbejdere til fast ansatte Arbejdere, desto mindre Arbejdsløshed vil der frembringes. Saalænge en Formand, f. Eks. blandt Havnearbejdere, hver Morgen udvælger de Folk, han skal bruge, vil der møde en ganske overflødig stor Mængde Arbejdere ved Havnen for at forsøge, om de ikke kunne faa noget at bestille; have nogle af Arbejderne derimod Fortrinsret (saasom f. Eks. i London som Følge af den store Dokarbejderstrejke), saa ere disse privilegerede nogenlunde sikrede, og de ville forholdsvis sjældent komme til at gaa ledige, medens de, der ikke have fast Ansættelse, for Størstedelen maa søge hen til andet Arbejde.

Konjunktur- og Sæsonarbejdsløsheden har man ment at kunne komme noget til Livs ved, at det Offentlige — Stat og Kommune — lagde Udførelsen af sine store Arbejder hen til en Tid, hvor privat Virksomhed stod stille eller i alt Fald brugte faa Arbejdere. For Vinterarbejdsløshedens Vedkommende kan dette naturligvis kun komme til at have forholdsvis ringe Betydning, da Klimaet hindrer saavel det Offentlige som den Private i at lade udføre større Arbejder uden Dørs. Men nogen betydeligere Rækkevidde vil det have, dersom det Offentlige vilde holde noget igen ved Bygningsarbejder, naar Tiderne vare gode, og Indtægterne som Følge heraf maatte flyde rigeligt ind i de offentlige Kasser, for i Stedet herfor at henlægge sin Virksomhed til de Aar, hvor den private Byggevirksomhed indskrænkedes. Hidtil er der ikke gjort væsentligt i denne Retning, men det tør forventes, at der i Fremtiden vil blive tillagt dette Synspunkt større Betydning, navnlig da Stat og Kommune i Virkeligheden kun ville se deres egen Fordel derved.

Af det ovenstaaende fremgaar det formentlig, at man ikke kan udrydde Arbejdsløsheden af vort nuværende Samfund, lige saa lidt som man kan udrydde Ulykkestilfælde ved Maskinbeskyttelseslove o. l. Konsekvensen af det sidste har været, at det Offentlige har grebet ind og gennem Lovgivningen hjulpet med til i vidt Omfang at yde Hjælp til den af Ulykkestilfælde ramte — uden at dette medfører Fattighjælps Virkninger. En lignende Konsekvens vil det være naturligt at drage med Hensyn til de arbejdsløse.

Den bedste Maade at støtte en arbejdsløs paa, er at skaffe ham Arbejde. Vi have ovenfor nævnt, hvor lidet der er gjort og vil kunne gøres for at hindre Arbejdsløsheden ved, at det Offentlige henlægger Udførelsen af sine store Arbejder til i saa Henseende hensigtsmæssigere Tider. Ligesaa magtesløs staar imidlertid Stat og Kommune, naar Arbejdsløsheden allerede er indtraadt. De Nødsarbejder, som disse iværksætte alene med det Formaal at give Arbejde til de ledige, opnaa sjældent deres Hensigt, idet man vil kunne være forvisset om, at de private Næringsdrivende ville føle sig brøstholdne over den Konkurrence, det Offentlige vil paaføre dem. Man indskrænker sig derfor i Reglen kun til Arbejder som Gadeanlæg, Kloakanlæg o. l., der ikke kræve nogen faglig Uddannelse hos Arbejderne, og som man derfor maa være klar over ikke er til Gavn for de faglærte — og da det Offentlige hyppigt selv vil være sin egen Entreprenør ved Udførelsen af saadanne Arbejder, vil det ikke med Føje kunne vække Uvillie hos de private Næringsdrivende.

De mest kendte af Nødsarbejder ere de i 1848 af den franske Nationalforsamling som en Konsekvens af dennes Anerkendelse af „Retten til Arbejde“ iværksatte offentlige Arbejder, som dog ikke kunde gennemføres; tilsidst blev der givet en daglig Understøttelse paa 1½ fr. til hver arbejdsløs i Stedet for Arbejde, der lønnedes med 2 frcs. daglig.